

komme ind paa Værdien af denne Statsmandstale. Jeg skal ikke komme ind paa den Jubel, den har vakt, og den Fortolkning, den har faaet fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side, heller ikke paa den Jubel, den har vakt i hele den radikale Presse; det har jo ikke været betingelsesvis Anerkendelse og krampagtig Begejstring, som vi undertiden har set det før, naar den højtærede Statsminister har talt Udenrigspolitik, betinget Begejstring med Hulk i Stemmen — nej, det har været en løssluppen Jubel, hele den gamle Gardes Musikkorps med det ærede Medlem Hr. Rode som Taktslager har svælgget i Symfonier. Jeg skal ikke komme ind derpaa; jeg vil kun holde mig til den eneste Udtalelse i den højtærede Udenrigsministers Tale, som efter min Mening er værdifuld, nemlig den Bemærkning: Jeg kan ikke blive træt af at gentage, at det ene fornødne er, at Befolkningen følger med i Udenrigspolitikken.

Denne Udtalelse kan jeg fuldt ud tiltræde. Men det forekommer mig, at naar det er saa, naar det erkendes af den højtærede Udenrigsminister, saa vilde det være naturligt at gøre Begyndelse med Folkets, med Befolkningens Repræsentanter paa Tinge. Vilde det ikke være naturligt, om Befolkningens Repræsentanter paa Tinge havde, hvad man har i alle andre demokratiske Stater, et udenrigspolitisk Udvalg, som kunde følge med og kontrollere, hvad der foregaar i Udenrigspolitikken, og overfor hvilket Udenrigsministeren kunde staa til Regnskab og redegøre ganske som enhver anden Minister maa redegøre for sine Handlinger og sin Virksomhed overfor Tinget, overfor Folkets Repræsentanter? Jeg kunde tænke mig, at Tinget kunde ønske dette; thi det er baade et parlamentarisk og et politisk Krav, og det er fuldt i Overensstemmelse med en fri Forfatnings Aand og Grundsætning. Hvis Hensigten er, at Befolkningen skal følge med i Udenrigspolitik, maa det dog være en første Betingelse, at ogsaa Befolkningens Repræsentanter paa Tinge følger med i Udenrigspolitik. Det erkendes nu fra alle Sider, at Udenrigspolitikken har faaet en Betydning som aldrig før, at hele det erhvervspolitiske Problem er blevet et Led i Udenrigspolitikken. Det erkendes fra alle Sider, at alle de store indre politiske Problemer, som vi staa overfor i Øjeblikket, har deres Rod i udenrigske Forhold, og vi ser Betydningen og Rækkevidden af det. Og saa skulde Folkets Ting, Folketinget, ikke have et udenrigspolitisk Udvalg og følge med i Udenrigspolitikken?

Folkets Ting har selvfølgelig Berettigelse

til at fraskrive sig denne Ret, hvis det har Lyst til det; men jeg ser ikke, med hvilken Ret det bør gøre det. Formodningen maa være for, at der bør være et saadant Udvalg, og de, der ikke ønsker det, har Bevisbyrden for, hvorfor de ikke vil have det. Vi er ved at gennemføre en stor og vidtgaaende Reform af vort Udenrigsstyre. Lad os gøre det demokratisk; lad os gøre det til Bunds; lad os gøre det uden Tilsmigelser og uden Tilsøringer; lad os gøre det saaledes, at vi er sikre paa, at det ikke i Fremtiden skal kunne siges: Vi udvidede og bekostede, men hvad Effektiviteten angaar, blev det i det store og hele hverken mere eller mindre; i alt det væsentlige blev det hele ved det gamle.

Sundbo: Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Holstein rettede et ganske uforholdent haardt Angreb paa Presseattachéerne i Udlandet. Angrebet var ikke underbygget med den Sagkundskab eller de Beviser, som man kunde forlange. Det ærede Medlem maa huske, at Presseattachéerne kan ikke optræde anonymt eller under et paataget Navn, saaledes som det ærede Medlem undertiden har haft for Skik. Hvis de kunde det, vilde de rimeligvis kunne faa Oplysninger, som ellers ikke er tilgængelige for dem. Hvad Organisation af Pressebureauerne angaar, vil jeg give det ærede Medlem Ret i, at disse undertiden har arbejdet udenfor Gesandtskabets egentlige Ledelse, og det er naturligvis forkert. Skal Presseattachéen faa nogen Betydning, maa Pressebureauet være et organisk Led af Gesandtskabets Virksomhed og under Gesandtens Ledelse. I saa Henseende kan det ærede Medlem have nogen Ret, men Anklagen skal ikke rettes mod Presseattachéerne, men imod Gesandterne, som ikke har formaet at ordne den Sag tilbørligt, og som ikke har sat tilstrækkelig Pris paa Presseattachéerne.

Det ærede Medlem var inde paa mange Ting, som jeg ikke her kan imødegaa, men jeg vil gerne sige om hele dette Spørgsmaal, at jeg tror ikke, det er flere Gesandter, vi trænger til. Jeg tror, det er flere Presseattachéer og flere Handelsattachéer, saaledes at vi med Hensyn til det økonomiske kan blive ordentlig repræsenteret i Udlandet. De politiske Gesandtskaber kan, hvad ogsaa det ærede Medlem undertiden har givet Beviser paa, gøre mere Fortræd end Gavn. Jeg har været stemt for, hvad jeg ogsaa ser, at Kommissionensbetænkningen foreslaar, at Direktøren